

[Kaj Poulsen]

som var beregnet til unge under 25 år, og gennemførte en jobgarantiordning, som havde kørt i to amter på forsøgsbasis, og som havde givet flotte resultater, fjernede det umiddelbart efter den borgerlige regerings tiltræden i 1982. Det er den indsats, man nu prøver på at komme i gang med igen, og vi synes, det er kedeligt, at det bliver på så dårligt et grundlag, som tilfældet er.

Vi er selvfølgelig enige med ministeren i, at det, det her drejer sig om, og som skal diskuteres, er, hvordan vi sørger for, at unge mennesker ikke bliver socialt skadede. Det er vi helt enige i, og det er også det, der har været baggrunden for de initiativer på dette område, som vi har gennemført tidligere.

Og det er også baggrunden for, at vi kan sige, at det ikke er værre for unge at være ledige end for ældre, men problemet med de unge er, at det kan blive en livsstil for dem at være ledige, og at der på den baggrund sker noget med dem i det sociale system senere. Det er det, vi skal undgå, og derfor er det, at den ordning, der gennemføres, skal være sådan, at vi får fat i de unge, så de prøver, hvordan det er at være på arbejdsmarkedet.

Endelig vil jeg gerne sige til ministeren, at vi ikke har de store problemer med hensyn til diskussionen om, hvad der er relevant arbejde, og hvad der ikke er. Det må være et overskudsproblem fra 1960'erne, som vi godt kan droppe i dag.

Vi er helt enige med fru Bente Juncker i, at vi skal have fat i de unge. I arbejdstilbudsloven, som vi har vedtaget den 16. december sidste år, medtog vi jo disse mennesker med hensyn til inspirationskurser og prøvede at give dem mulighed for at vurdere, hvad de kan opnå på de enkelte områder, så de kan sige: Du kan få en uddannelse dér, og du kan få en uddannelse dér, og du har de og de muligheder, og du skal gøre sådan og sådan for at komme i beskæftigelse. Det er taget med i loven. Vi har bare ikke set økonomisk mulighed for at lade arbejdstilbudsloven omfatte samtlige sociale klienter på nuværende tidspunkt, således at vi fik fat i samtlige sociale klienter – som stort set står til rådighed for arbejdsmarkedet, fordi de er tilmeldt arbejdsformidlingen, og som burde have de samme muligheder som folk, der er medlem af en a-kasse – og fik givet dem mulighed for at prøve at være på arbejdsmarkedet. Folk skal

ylde noget for at få noget. Det er det, der ligger i lovforslaget, og det er vi enige i. Der skal gøres noget, der hjælper, men hvad det angår, tror vi ikke rigtig på det, ministeren kommer med. Vi betragter det bestemt ikke som en straf, at vi skaffer folk arbejde – så kan man kalde det, at vi tvinger dem ud i det, det er vi ligeglade med – men vi betragter det ikke som en straf at få arbejde i Danmark. Når man er tilmeldt arbejdsformidlingen som arbejdssøgende, må det være, fordi man ønsker at få et arbejde. Derfor er vi selvfølgelig villige til at diskutere disse ting, hvis det kommer så vidt.

Så vil jeg gerne stille ministeren et spørgsmål. Tiden er desværre så begrænset, at vi ikke kan få gjort det ordentlig færdig, men jeg vil godt snakke lidt om beskæftigelsesmuligheder for unge, for det er ganske få ændringer af dem, der skal til, for at ministeren kan opnå præcis det samme på et betydelig bedre grundlag. Med de beskæftigelsesmuligheder for unge og med den organisation, der er etableret i kommunerne og i arbejdsmarkedsorganisationerne, kunne vi have opnået noget, der var betydelig bedre. Det, jeg vil spørge ministeren om – ministeren talte nu om 85 kr. i Københavns Kommune, og dér er ministeren vel opmærksom på, at det er en beslutning i Københavns Kommune, at man ikke vil bruge § 12, stk. 2, i loven om beskæftigelsesmuligheder for unge – er, om det ikke er rigtigt, minister, at det, der ligger i dette lovforslag, går ud på, at man tager gennemsnittet af kontanthjælpsydelsen, som vel ligger på – med værdien af skatten lagt oveni – ca. 4.000 kr. – 5.000 kr. Man giver 1.900 kr. til dem, der bor hjemme, og 2.300 til dem, der bor for sig selv, er det ikke sådan? Nå, men 5.000 kr., og så dividerer man det med den overenskomstmæssige timebetaling, og det vil sige, at vi kommer på et betydelig lavere timelønsniveau end det, vi kommer på inden for lovgivningen om beskæftigelsesmuligheder for unge. Hvorfor bruger vi så ikke den, minister? Det er vel ikke afgørende, at det er en lovgivning, der ligger i Socialministeriet? Det er vel ikke afgørende, at lovforslaget om at løse disse problemer ligger i Socialministeriet, når vi har instrumenterne i en lovgivning, som er fremragende til at løse dem, hvis vi bare kan føje 2 eller 3 ændringsforslag ind, hvor vi måske ændrer et »kan« til et »skal«. Andet skal der ikke til.